

“ΘΕΟΛΟΓΙΑ,,

Εἶνε λυπηρόν, ὅτι αἱ Ἀθῆναι, ἡ μάλιστα ἐν Ἐπιστήμῃ πρωτεύουσα τῶν πόλεων τοῦ Ἑλληνικοῦ Βασιλείου, δὲν ἤξιώθησαν ἔτι ν' ἀποκτήσωσι τὸ μόνιμον αὐτῶν ἐπιστημονικὸν θεολογικὸν περιοδικόν. Πᾶσαι αἱ κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη γινόμεναι ἀπόπειραι ἐναυάγησαν. Καὶ αὗται μὲν μαρτυροῦσιν οὐ μόνον τὴν βαθεῖαν συναίσθησιν τῆς ἀνάγκης τῆς καὶ παρ' ἡμῖν ἐκδόσεως τοιοῦτου περιοδικοῦ, ἀλλὰ καὶ τὴν ὑπάρχουσαν πρὸς θεολογικὰς ἐρεῦνας καὶ ἀνάπτυξιν τῆς ἑλληνικῆς θεολογίας ἔφεσιν, ὡς καὶ τὴν ὁσημέραι πύκνωσιν ὡς πλειόνων ἐπιστημονικῶν δυνάμεων. Τὸ ναυάγιον δ' ὁμοῦ τῶν γενομένων ἀποπειρῶν ὀφείλεται εἰς τὴν ἐπ' ἐσχάτων γενικὴν τῶν καθ' ἡμᾶς διὰ τοῦς πασιγνώστους λόγους ἀστάθειαν, ἐπηρεάζουσαν κατ' ἀνάγκην ἀδήριτον καὶ τὴν πνευματικὴν κίνησιν, ἣτις εὐδοοῦται μόνον ἐν ἡρεμίᾳ πνεύματος, ἐφικτῆ ὑπὸ συνθήκας ζωῆς εἰρηναίας καὶ ἀπερισπάστου.

Τρέφομεν τὴν πεποιθήσιν, ὅτι ἡ κατὰ θεῖαν παραχώρησιν γενομένη ἐν τῷ Ἐθνει ἡμῶν «λαίλαψ μεγάλη ἀνέμου» ἐπετιμήθη ἤδη ὑπὸ τοῦ Κυρίου, ἡ συνταραχθεῖσα δ' ἄρα ἐθνικὴ θάλασσα ἐφιμώθη, ὁ ἀθρόον καθ' ἡμῶν πνεύσας ἄνεμος ἐκόπασε, καὶ ἐπίκειται «γαλήνη μεγάλη» (Μάρκ. δ', 37—39). Προδρομος εὐλοίωνος τῆς εὐκτιῆς ταύτης παμμεροῦς ἐν τῷ Ἐθνει ἡμῶν γαλήνης ἐγένετο, τῇ χάριτι τοῦ Κυρίου, ἡ ἐν τοῖς κόλποις τῆς Ἐκκλησίας διὰ τῆς ἐκλογῆς τοῦ νέου Μητροπο-

ίτου Μακαριωτάτου κ. Χρυσοστόμου ἐπελθούσα, καὶ διὰ τῆς
 φώτριτα ἐνταῦθα συγκλήσεως τῆς Ἱεραρχίας πανηγυρικῶς
 διατρανωθεῖσα καὶ κυρωθεῖσα εἰρήνευσις, ἵνα ἀπὸ ταύτης καὶ
 τοῖς λοιποῖς ἡμῖν πᾶσιν «ἔλεος καὶ εἰρήνη καὶ ἀγάπη πλη-
 θυνθῆ» (Ἰούδα 2).

Ἐν τῇ πεποιεθῆσει ἀκριβῶς ταύτῃ ἐμφανίζεται ἡ «ΘΕΟ-
 ΛΟΓΙΑ», ὡσεὶ περιστερὰ ἀπὸ τῆς Κιβωτοῦ τῆς Ἐκκλησίας
 θαρρύντως ἀπολυομένη μετὰ τὸν κατακλυσμόν. Οὕτω δὲ διὰ
 τῆς ἐκδόσεως αὐτῆς πληροῦται ὁ πολυχρόνιος ὑποκάρδιος πό-
 θος τοῦ Μακαριωτάτου Μητροπολίτου, ὅστις, κατὰ τὴν τε-
 λευταίαν εἰκοσιπενταετίαν ἀποβάς ὁ κύριος μοχλὸς τῆς δι' ἐπι-
 στημονικῶν θεολογικῶν περιοδικῶν καλλιέργειας τῆς παρ' ἡ-
 μῖν Θεολογικῆς Ἐπιστήμης ὡς τε ἰδρυτῆς τῆς «Νέας Σιδῶν»
 τῶν Ἱεροσολύμων, ὡς τε κυριώτατος συνεργάτης τοῦ «Ἐκ-
 κλησιαστικοῦ Φάρου» τῆς Ἀλεξανδρείας καὶ τοῦ «Ἐκκλ. Κή-
 ρυκος» τῆς Κύπρου, καὶ ὡς Διευθυντῆς τῆς βραχυβίου «Και-
 νῆς Διδαχῆς» Ἀθηνῶν, μόλις ὡς ἀνεργήθη ἀπὸ τῆς πανε-
 πιστημακῆς ἔδρας ἐπὶ τὴν προεδρείαν τῆς Ἐκκλησίας τῆς
 Ἑλλάδος ἐν τοῖς πρωτίστοις αὐτοῦ μελήμασιν ἐλογίσαιτο τὴν
 δημοσίευσιν οὐ μόνον τῆς «ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ» ὡς ἐπισήμου
 ὄργανου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, ἀλλὰ καὶ τῆς «ΘΕΟ-
 ΛΟΓΙΑΣ» ὡς ἐπιστημονικοῦ θεολογικοῦ περιοδικοῦ, ἵνα καὶ
 δι' αὐτῆς διατρανώσῃ τὴν ἐγνωσμένην αὐτοῦ πρὸς τὴν Θεο-
 λογικὴν Ἐπιστήμην ἀγάπην, παράσχη δὲ καὶ τοῖς παρ' ἡμῖν
 θεολόγοις τὰς ἀφορμὰς καὶ τὰ μέσα πρὸς δημοσίευσιν τῶν
 ἐπιστημονικῶν αὐτῶν πονημάτων καὶ μελετῶν.